

Jummal omma sure Teggude jures üh-tegi ilmaaego ei te eggas sea.

§. 126. Kui se Ohverdamisse mõda sai (§. 122), siis Issanda Ingel hùdis Abraamile teist korda Taewast: Ma olen ennese jures wandunud, ütleb Jehowa! Sepärrast et sa sedda Asja olled teinud, ja ei olle omma ainust Poegagi minnule mitte ãrrafeelnud, siis tahhan ma sind tööste õnnistada, ja so Suggu wågga paljo tehha, nenda kui Taewa-Tähhed, ja kui Liivo, mis Merreäres, ja so Suggu peab omma Baenlaste Wårrawad (ehk nende kindlad Linnad) pârrima.

§. 127. Keik se sai Aega mõda tõeks, nenda kui Jummal Abraamile sedda ette râks, fest et ükski Rahwas Ma-ilma peal ni wågga ei olle figginud, eggas nî ussinaste sureks Rahwaks sanud, kui se-saunia Abraami Sugguõessa tem na ainsast Poegit Isaakist; fest Ismaeli Cap-

sed

sed ja Sugguõessa ei tulnud mitte nende sekka armata, nenda kui Jummal is-se Abraamile olli üttelnud (§. 116.).

§ 128. Ismaeli ei sallitud ka kaua ennam Abraami Maias, kui Sara isse olli Poja sanud: se sündis siis jo, kui Isaaek sai ãrranvõdrutud, (§. 119.), et Sara näggi Ismaeli sedda Asja näerwad, et Abraamil ja Saral ni suur Rööm olli fest Läpsfest, mis neimad omma wanna Ea sees olli d sanud. Sara Meel sai wågga vahhaks se peâle ja ütles Abraamile: Aja se Ümmardaja ja temma Poeg ãrra, fest selle Ümmardaja Poeg ei pea mitte minno Poja Isaaega pârrima. Se Sanna furwastas Abraami wågga, fest et Ismael ka temma Poeg olli, ja temma træddä armatas. Agga Jummal ütles Abraamile, ta piddi nûud agga selle Asja sees wõtma Sara Sanna kuulda, fest et Isaafist

(2)